

Fjallavatn og el-orka í Vágum

Vit vilja ikki offra okkara vøkru natúru fyri nøkur kilowatt

— segði Hans Jørgensen m.a. í røðu síni á fólkafundinum, sum Vága Javnaðarfelag skipaði fyri sunnudagin.

Fundarevnið var Fjallavatn og el-orka í Vágum.

Kæru fundarfólk.

Fyri umleið 2 1/2 mánaði síðan tóku vit í Vága Javnaðarfelag upp spurningin um ætlanina hjá SEV at oyða Vágoyinna.

Tað góða veðrið, sum

var júst tá, gav okkum hugskotið at hava ein fólkafund um málið nú í juni mánaða. Ætlanin var at SEV eisini skuldi verða umboðað, men tilverri tóku teir ikki av innbjóðingini.

Felagið er á allan hátt áhugað og vil virka fyri, at livilíkindini í oyggj okkar og í Føroya land sum heild eru so góð sum gjørligt. Vit frøast um tann mikla framburð, sum er

farin fram í okkara tíð — ikki minst el-orkuni og SEV fyri at takka. Felagið vil eisini framvegis mæla fólk, og ikki minst teim fólkavaldu í okkara flokki, til at virka fyri framburði hjá øllum okkara borgarum.

Men felagið fer eisini framvegis at ávara imóti óskinsamari nýtslu av natúru okkara, sum hevur altýðandi avleiðingar við sær.

Á hesum stað, vit nú standa, siggja vit stórar viddir, sum vit og forfedrar okkara brúktu til torvskurð og torvarbeið. — Men teir lögdu sær eina við at fara væl um og lata

natúruni tað aftur, sum teir tóku til láns. — Fuglur - plantur og útsjónd fingur frið at búleikast viðari.

Teirra motto var: Brúka og røkta. — Ikki minst orðið røkta stóð teimum nærum.

Ti kunnu vit standa her í dag og gleðast um framvegis at siggja føgru natúruna. Vit siggja Leitisvatn og fleiri av teim áum, sum geva ti liv og reinleika. Vit siggja norður gjøgnum Klovan og kunnu stórt sæð gleðast um vakurleikan og hugnan, tó mugu vit harmast um, at okkara tíð skal loyva ti stinkandi, rúkandi og ljóta rusk-

dunganum í hesum umhvørvi. Men vit kunnu tó ugga okkum við, at hetta kann betast aftur. Ruskungin kann niðurleggjast, og plássið ruddast og gerast vakurt aftur.

Verri er við teimum ætlanum, sum SEV og Højgaard og Schultz hava í hesum øki. Verður tann ætlanin sett í verk, vendist ikki aftur — tá nyttar ikki at niðurleggja, rudda og hampa, ti skaðin fær óbótandi fylgjur.

Henda áin vit standa við, verður turr stóran part av árinum. Sílini sum í dag vera til og vaksa sína fyrstu tíð her, verða heimleys. Leitisvatn fær skerda tilgongd og verður ikki livandi longur o.s.fr. o.s.fr.

Áðrenn okkara árhundrað og fyrst í hesi öld var tjóðini fyrri stórum ágangi. Málið var um at hvørva — serstaka føroyska mentanin var álvarsliga hött.

Men tá vaknaði fólkid upp til dað. Tey møttust á fólkafundum har tey eggjaðu hvørt annað til samanhald. Skaldini yrktu og skrivaðu um tjóðskaparstríð. Føroyingar høvdu eitt vandamál sum mátti loysast í felagskapi, um okkum skuldi vera liv lagað, sum eitt egið fólk, ein egin tjóð.

I dag skriva skaldini um vandarnar sum lúra rundan um okkum hvønn dag. Har oyðandi kreftir í andsfátækt vilja leggja alt livandi í oyði.

Sokallaðir serfrøðingar skulu nú siga okkum, at tað einasta rætta fyri einum góðum og grøðrarrikum livi í framtíðini er grundleggjandi at broyta

